

KÖZHIR



XI. 49. A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KISZ SZERVEZETÉNEK LAPJA XI. féév. 9. szám.

A következő levél érkezett egyetemünkre:

KEDVES REKTOR ELVTÁRS!

Sok országban alakult ki az a gyakorlat, hogy a műszaki egyetemeken tanult végzős diákok diplo-mamunkaként egy-egy újszerű gyógyászati segédeszkőzt terveznek, készítenek.

Hazánkban is igen magas a rokkantak száma /a lakosság kb. 10 %-a; ebből a mozgássérültek száma 3-400 ezer, a vakoké 60-80 ezer, a siket és nyegothallóké kb. 70-90 ezer, stb./ A rehabilitáció nálunk most kerül előtérbe, mert az ún. civilizációs ártalmak következtében rohamosan emelkedik a rokkanttá válók száma, és mert a tudományos technikai forradalom ma már lehetővé teszi, hogy a rokkant emberek - megfelelő, korszerű segédeszközökkel ellátva - visszatérjenek a termelésbe, hasznos munkát végezzenek, és részt vállalhassanak önmaguk eltartásában.

Jó lenne, és kérnénk az egyetem vezetőit, kezdeményezze, a támogassa diákjait, hogy vállalkoznak kísérleteket új és régóta várt segédeszközökre, ill. tervezzenek ilyeneket. Sok ezer embertársuk életét tennék könnyebbé, esetenként elviselhetővé, és biztosíthatnák egy-egy - számukra létfontosságú - segédeszközzel, hogy újra megtalálják helyüket a társadalomban, minél teljesebb életet élhessenek, és hogy rokkantságuk miatt ne rekedjenek ki a társadalom egészéből, mindabból, ami az életet jelenti.

Önöknek jó külföldi kapcsolataik vannak, felhasználhatnák a külföldi eredményeket, rendelkezésükre áll az Országos Orvostudományi Könyvtár és Dokumentációs Központ /Bp. VIII. Szentkirályi u. 21./; Budapesten van az Országos Orvosi Rehabilitációs Intézet, sok fontos orvosi klinika; anyagilag pedig bizonyára számíthatnánk a Medicor Orvosműszer Gyárra, a Gyógyászati Segédeszközök Gyárára, az OMKER-re, valamint az ún. Honthy Hanna-alapítványra, amely kimondottan ilyen jellegű tudományos munkák díjazására alapított. Szép gesztus lenne, ha a műszaki egyetem ilyen fontos témában csatlakozna az ENSZ által meghirdetett "Rokkantak Nemzetközi Év"-hez, ami 1981-ben lesz.

Milyen kutatási célokat lehetne kitűzni? /Rendeteg megoldatlan dolog van./

A mozgássérültek vonatkozásában például:

- a mozgáskorlátozottak lehetőségeihez igazodó lakások, középületek, közlekedési létesítmények tervezése; ill. títustervek kidolgozása

- régi, átalakíthatatlan épületeknél hogyan oldható meg a tolókosis emberek, különösen fel-le közlekedése a lépcsőkön /a megoldásnál ügyel-

ve az esztétikai hatásra, különösen, ha műemlék épületbe kerülne a szerkezet/

- régóta hiányzik nálunk az a nagyon fontos eszköz is, amivel otthon és a gyógyintézetben a fekvő, magatehetetlen betegek forgathatók, emelhetők, /ágyba, kádba, tolókosiba, autóba stb./ Ezekre a kórházakban, elfekvőkben, szociális otthonokban is égetően szükség lenne, hiszen nagyon kevés a nővér, s egyébként is nehéz 80-90 kg-os embereket napjában többször emelgetni, forgatni

- a légzésbénultaknak az életet és a világot jelentenék a kicsi, hordozható, könnyen kezelhető lélegeztető készülékek /respirátorok/

- kellene olyan megoldások is, amikkel a súlyosan rokkantak számára is lehetővé válhatna az autóvezetés, az autóba való be-, illetve kiszállásuk, valamint egy olyan szerkezet, ami a tolókosit az autó tetejére emeli, illetve visszahoz /ilyen Svájcban már létezik, nekem is van róla képem /.

- különféle edző-, erőfejlesztő rehabilitációs eszközök stb.

Sokféle megoldásra váró probléma van tehát, amiben maguk a rokkantak és az őket gyógyító-kezelő-gondozó emberek a ú s z a k i - t e c h n i k a i segítséget várnak. Ugyanakkor egyre nagyobb az igény az úgynevezett orvos-mérnökökre is, és nálunk még nincs ilyen képzés.

Kérjük Önöket, hogy a levélben vázolt társadalmi problémákat megértve, az ENSZ által meghirdetett "Rokkantak Nemzetközi Év"-hez csatlakozva, és természetesen az Önök lehetőségeihez mérten tegyenek valamit a rokkant emberekért, hogy problémáik, nehézségeik enyhüljenek, megszűnjenek; és ők is élhessék, élvezhessék az életet, az élet minden szépségét, ami rokkantságuk miatt ma még elérhetetlen számukra.

Egy-egy jó segédeszköz export-termékké válva még jelentős népgazdasági hasznot is hozna az országnak, mivel többmillió rokkant él a világban, és igen keresettek a mind tökéletesebb, korszerűbb segédeszközök.

Megértésüket és segítségüket nagyon várjuk sokszázezer rokkant ember érdekében:

Székesfehérvár, 1980. június 21.

MOZGÁSSÉRÜLTEK FEJÉR MEGYEI EGYESÜLETE

Horváth Klára

elnök

Kiegészítés a jó előadáshoz

A múlt héten írtam egy jó előadóról. A visszhangja már elért, sajnos nem az amit vártam. Aki ezzel kapcsolatban beszél, mind úgy kezdte, hogy "nyugi az X-ről /vagy Y-ről/ írtál! Egyből felismertem!" Nem! Nem az egyik vagy a másik előadóról! Ezt akkor két helyen ki is emeltem! Ezért úgy érzem, kiegészítésre van szükség.

Nem egy előadóról, előadóról írtam a cikk elején, hanem többről. Írókai szokásos megoldás, hogy több hasonló, kedvezőtlen jelenség hibáit kiemelik, ezzel elkerülik felhívni a figyelmet. Én is ezt alkalmaztam, eddigi tanulmányaim alatt tapasztalt gyengébb előadások hibáiból gyűjtöttem egy "gombócot", azt írtam le - tehát több oktató és előadás jellegzetes hibáit gyűjtöttem össze néhány sorba. Ezt azért írom ilyen hosszán, mert mindenki az előadó személye iránt érdeklődött, pedig nem az volt a lényeg! Az oktatás színvonaláról mesterségesen sok szó esik - nem véletlenül. Az ezzel kapcsolatos felmérések, elemzések, megállapítások pontjainak sorrendje mindig kb. ez volt: először az oktatási fegyelmiségi, érdeklődési szempontból /hiányosságok, érdeklődés kiemelésével/, utána a számonkérés alacsony színvonala következik, majd a jegyzetek néhol nem elégséges célszerű tárgyalásmódja - végül az oktatási munka javítása.

Itt nézzünk szét egy kicsit az oktatás mechanizmusában. Hogy is van ez? Hogy tanulunk az egyetemen? Először is bemegyünk az előadásokra, végighallgatjuk őket, közben jegyzetelünk. Egy közmondás jut az eszembe: ha bemegyünk egy malomba, lisztesek leszünk. Érzésem szerint: mennél jobban őröl a molnár, annál lisztesebbek. Második fázis: a felkészülés során jegyzetekből, szakkönyvekből megtanuljuk az anyagot. A harmadik fázisban számot adunk tudásunkról. Ha az egész színvonalat emelni akarjuk, akkor szerintem az elején kell kezdni. Ha egy oktató az egyetemi anyagot középiskolai szín-

tű előadáson adja le, akkor nem a legerencsésebb ezt emelt szinten visszakérdezni - tehát először nem a számonkérésen kell változtatni - ezzel lehet, hogy a lemorzsolódási arány változik, de ettől még nem lesz magasabb szintű a mérnökképzés. Ugyancsak nem az oktatás színvonala emelkedik akkor, ha egy alacsonyabb szintű előadást hallgatunk csak azért, hogy ne kapjunk katalógust.

Az eddig szerepelt két kifejezésről /oktatás színvonala és mérnökképzés/ úgy érzem, egy átlagembernek nem a katalógus jut az eszébe, hanem az, hogy idősebb, tapasztaltabb tanárok fiatal, tanulnivaló diákokat tanítanak.

Talán ezzel is sikerült érzékeltetni, hogy egy előadón sokkal több múlik, mint a diákokon. Erre számtalan példát tudnék felhozni. Egyik oktatóknak az volt a szokása, hogy megállt előadás közben és azt mondta: - Most tegyék le a ceruzát, és jöjjen, paraszti ésszel gondolják végig ezt és ezt a helyzetet. Abból a tárgyból a legrosszabb osztályzat a hármas volt, pedig a legkeményebb vizsgáink egyike volt! Ráadásul sikerült kialakítania egy mérnöki gondolkodásmódot, amely további tanulmányainkban sokat segített! Az ő óráira örömmel jártunk, mivel látuk értelmét. Aminek pedig nem látjuk, azért nehéz lelkesedni, mindegy, hogy minek nevezzük. Ide, az egyetemre pedig tanulni jöttünk. Sokan mondják, hogy a diákok minél kevesebb tanulással akarnak eredményeket elérni - ha ez a legjobb eredményt jelenti, akkor nem is rossz törekvés. Ugyanis az egyetem elvégzése után - megtartva jó szokásukat - leendő munkahelyükön minél kevesebb munkával akarnak többet termelni - ez pedig nem más, mint amit ma nagyon sokat hallunk: a termelékenység fokozása. Ezt úgy érzem, nem lehet elég korán elkezdni!

Hát csak ehhez kérünk egy kis segítséget oktatóinktól! Köszönjük!

- guriga -

Tárgy: fegyelmi határozat
Ikt.sz.: 451.096/1980.
Előadó: Háyné Bezeczy Éva

FEGYELMI HATÁROZAT

Mint az első fokú fegyelmi hatóság, a Budapesti Műszaki Egyetem Tanulmányi és Vizsgaszabályzat Fegyelmi Szabályzata II./3./a. pontja alapján

Kolier László /szül.1957.május 29.
anyja neve: Erdész
Ilona/V.évf. hallgatót

M E G R O V Á S

fegyelmi büntetésben részesítem.

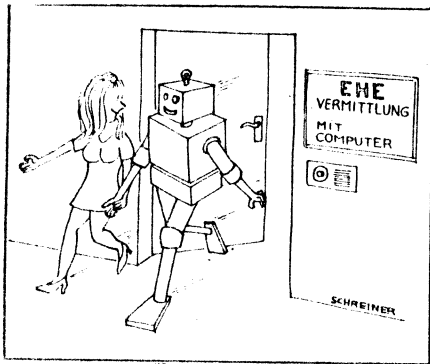
Indoklás: Az 1980. nyarán tartott külföldi termelési gyakorlat alatt tanúsított igen fegyelmezetlen magatartása miatt.

Záradék: Ezen fegyelmi határozatot a KözHír-ben is közzé kell tenni.

Budapest, 1980. október 21.

Kövesné Dr. Giliczka Éva
oktatási dékánhelyettes





LIK

Múlt heti számunkban csak rövid hírként tudattuk: kedvenc klubunk, a KÖZLEK-LIK hosszú és sikeres működés után meglepően hirtelen abbahagyja működését.

A klub állandó közönsége, sőt, a kar minden hallgatója joggal kíváncsi az események mozgatórugóira, hátterére. Lássuk hát, hogyan is történt!

November 5-én jutott el a hír a Kinizsi utcai épületbe: egy lengyel építőipari vállalat a Közgáz megbízásából építkezést kezd az U-alakú udvar Közraktár utcai frontján; 24 órán belül ki kell üríteni az udvart, az asztalosműhelyt és bánatunkra a pinceszélységet.

A klub vezetősége november 9-én értesült erről, és az engedelméről /amit karunk képviselői értek el/, hogy a kiürítést elhalasztották pár nappal, ami által lehetővé vált egy búcsú-buli megrendezése. Sajnos a szervezésre sem a propagandára kevés idő jutott volna, sem a törzsközönséget nem lehetett volna értesíteni. Így búcsú-buli nélkül ért véget a klub működése, a rendezőgárda a felszerelést részben a Mária utcában, részben pedig a J. épületben helyezte el.

Eddig a tények, s most a villámgyors kitelepítés után elgondolkozhatunk ugyan az eljárás helyességéről, ám ez a helyzeten mit sem változtat.

Kiváló tanulmányi munkájukért dákáni jutalmat kapnak:

Székely István III.évf.hajós
Kőszegi István IV.
Varga Gábor IV.
Munkácsi István III.hajós
Piliszy Ákos IV.
Szegedi István IV.
Rudnyánszky Ádám V.
Balogh Gábor V.
Karsány László II.
Mozsolics Lajos V.
Antal Attila IV.
Kovács Ferenc V.

A KISZ KB Elismerő Oklevelét kapták

Szentgyörgyi György
Csapó György
Orosz József

Amikor a kar nagy része Budára költözött, szóba került a LIK áthelyezése is /persze konkrét időpont nélkül/, sőt még ötletek is elhangzottak, hol lehetne újra beindítani működését. Biztosan tudtuk tehát, hogy előbb-utóbb ez lesz a vége, de tudatosan vállaltuk, hogy az utolsó pillanatig működtetjük a klubot /ezzel egyébként másfél évet nyertünk/.

Az átköltözés ténye a klub meghitt kari jellegét visszavetette, és fő profilja a pén-teki disco lett, a látogatottság túlsótt csökkenése nélkül. Továbbá, ha a kar összes kole-szosa egy helyen, a Vásárhelyi-ben fog lakni, a LIK /eddig helyen/ tényleg nagyon kiesett volna az útból. Belenyugodva ebbe, gondosan felkészülve a helyváltásra nem lett volna semmi probléma az átköltözés-sel, de ez az előre nem látható hirtelen kitelepítés kicsit mégis fáj. Egy ilyen méretű építkezés tervei nyilván már hónapokkal előbb elkészülnek, bőven lett volna tehát idő a korábbi értesítésre, szervezésre, mindenre.

Egy hónappal a vizsgaidőszak előtt a csüggedt rendezőgárda már nemigen tud mit kezdeni. Halvány reménysugár: talán jövő év februárjában a Műnrichben fognak pén-teknként bulit tartani /ezzel kapcsolatban Cintula még nem nyilatkozott/.

Kár lenne, ha a LIK végleg megszűnne, sokat vesztené vele a Közlekedésmérnöki Kar.

Tanulmányi eredményük alapján Nép-köztársasági ösztöndíjban részesül-nek:

Szabó László 562.tk.
Takodi Jenő 566.
Szentgyörgyi György 563.
Mucslar Péter 471.
Frank József 563.
Hajdú Béla 472.
Sárközi Attila 474.
Menyhárt László 563.
Takács György 385.
Karakai Béla 474.
Boros Imre 566.
Seres János 565.
Gadó Péter 474.
Czédli György 474.
Makovics József 561.
Tóth Árpád 474.
Frang Zoltán 564.
Csery Tamás 471.
Dános Tamás 382.
Facklmann Gábor 563.

Kiemelkedő tanulmányi és közösségi munkájukért tanulmányi próniumban részesülnek:

Rektori keretből egyéni jutalom:
Szever Pál 561.
Rácz Zoltán 563.
Csapó György 564.
Sallai László 562.
Held Imre 383.

Kari keretből egyéni jutalom:

Szabó Imre III.évf.
Madlona József V.
Kirilly Kálmán III.
Balogh Imre V.
Gemeiner Ferenc III.
Gönczi László IV.
Sándor Zoltán II.
Beckl József V.
Mekkei Péter II.
Fodor László IV.
Csóti László IV.
Lájer Artúr III.
Horváth Attila II.
Hatvani László III.
Rabe Ágnes V.
Tárczy Tibor V.
Méry Gábor V.
Mika Sándor III.
Németh Gábor V.
Sipos Tibor II.
Kéry László III.
Sanyó Imre II.
Kerner Péter V.
Szatmári Gyula III.
Segyevi Zoltán III.

Kari keretből kollektív jutalom:

381.tk. 6 fős kollektívja
471.tk. 13 fős kollektívja

Hamza István 561.

KÖZLEK

Válasz a válaszra

Cikkemet nem hangulatkeltő szándékkal írtam, és aki nem akarta, az - véleményem szerint - nem is tekintette annak. Csak egyet nem értek: anélkül a nyári gyakorlatot értékelő tanárségi értekezlet után a Ganz-Kávaig nem mondta fel a szerződést, semmi visszhangja nem volt észrevételeimnek. Addig viszont kb. egy hónap telt el a megjelenéstől számítva. Az valószínűleg igaz, hogy az írás „nem tükrözi az érintett évfolyam egészének a véleményét sem”. De meggyőződésem - és ezt társaim reagálása, sőt, előzetes biztatása is megalapozottá teszi -, hogy a többség egyetértett és egyetért. A kari KISZ-értékelésen is ez derült ki. A cikknek valóban „szépséghibája, ... hogy szerzője maga is sikertelen felmentő vizsgát tett, nyári mulasztásai miatt pedig még most is tartózkodását törleszti a Tanszék műhelyében”. Ez igaz. De ettől még nem válik hamissá a kritika, a problémák jogosasága a tényezőtől független. /Ha pl. mással íratom alá cikkemet, lényegesen kisebb lenne most a tanácsási felület - viszont az ilyen kevéssé becsültetee módszereket nem kedvelem.

Ha már az önkritikánál tartok: a „reszelőnyél” reszelése valóban pontatlan adat; erre tankörtársaim is felhívták a figyelmemet. Valójában fűrészenyél reszeléséről volt szó. Aki azt hinné, gúnyolódok, téved: ezt a reszelőnyél-dolgortartom a leglényegtelenebb kérdésnek. A felmentő-, és gyakorlati

vizsga közötti különbségről: megértjük, hogy „az Egyetemen kívülről okok miatt” sok probléma akadt. De a „némi különbség” sokkal nagyobb volt /erről részletesebben már írtam/, mint amit a fent említett okok indokolttá tettek volna.

Néhány szót a fegyelemről. Ismét elismerem, hogy e téren többen hibáztunk. Az is egyértelmű, hogy „a felvételi vizsga előtt minden hallgatójelölt mindent megtett volna és megtett a nagy cél, az egyetemre való bekerülés érdekében, mert mérnök, és jó mérnök akart lenni.”, és azóta sokaknál csökkent a lelkesedés. De ez nem általános. A kritikára vonatkozó nézetem pedig hasonló az ismert közhelyhez: „bűséget fogadtam, de vakaságot nem”.

„A Pártkongresszus munkafegyelmet, munkamorált javító határozatainak az Egyetemen, mindannyiunkra vonatkozóan, az ilyen munkák lelkiismeretes teljesítésében kell érvényesülnie.” - olvasom tovább a Tanszék válaszáat. Természetes, hogy a munkafegyelmet, a munkamorált javítani kell. Az sem mindegy azonban, hogy milyen az „az ilyen munka”?

A válaszaikk befejezését ellentmondásosnak érzem: az „ellenhangulatkeltés, lázító célú megjegyzések” kitévelt ke-ménynek és jogtalannak tartom /nem tartom jogosnak, sőt bánt, hogy szándékot ilymódon félreértik/. Egyébként is a Tanszék - véleményem szerint - túl sokat foglalkozik a „kritikussal”, közben azt hangoztatva, hogy

„minden észrevételt örömmel fogad”. Emellett a lényeges dolgok mintha elsikkadnának.

Mindezek ellenére bízom az ígéletben, miszerint „a Tanszék is mindent megtesz azért, hogy a jövőben pontos, értelmes, tanulmányos, szorgos munka töltesse ki a gyakorlat minden percét.” Egyben én is ígéletet teszek arra, hogy - miként eddig is próbáltam - az újság esetleges hatását a jó célok elérésére használom fel, társaimat - ha tudom - a jó irányban befolyásolom.

Cserkuti György

Pisztrángok kara

Pisztrángok kara címmel romániai magyar írók estjét hallgathattuk meg a Landler Jenő Kollégiumban november 13-án. A jónak induló előadásra a kollégium kultúrosa csak nehezen tudott közönséget toborozni. Pedig senki nem mondhatta, hogy nem tudott róla, mert a bejáratnál óriási plakát hirdette a műsor időpontját és témáját. Lehet, hogy ez volt a baj? Ugyanis az irodalom szó hallatára már sok kollégista háta borsószik. Még szerencse, hogy a kívülről jöttökkel örömmel jöttek meghallgatni a műsort, amelynek színvonala szerintem kimagaslóan jó volt. Medvigy Endre, a program szerkesztője pár szavas bevezetőben ismertette a műsor tartalmát és bemutatta azokat az írókat és költőket, akik műveiből részleteket hallottunk. Ezek az Egyetemi Színház előadóművészeinek; Havas Judit, Rónaszegi Éva és Szabó András tolmácsolásában hangzottak el. A prózai szövegek között Marosi Júlia népdalénekes román népdalokat énekelt.

A műsor nemcsak szórakoztató volt, hanem rendkívül tanulságos is. Megismertünk olyan költőket és műveket, amelyekhez eddig még nem tudtunk hozzájutni.

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani Németh Ernőnek, a kollégium kultúrfelelősének a kellemes estéért. Reméljük, hogy a következő irodalmi műsor már több érdeklődőt fog vonzani.



KÖZHIR

Gadó Rózsa